

Det særlige apartheidudvalg har nævnt forskellige punkter, som det kunne være nyttigt at nedfælde i en sådan deklARATION. Vi finder det af særlig interesse, at udvalget i denne forbindelse også har henledt opmærksomheden på sikkerhedsrådets forhandlinger i 1963 ved atter at bekræfte den i rådet udtrykte opfattelse, at en resolution kræver „at menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder i fuld fred og orden finder anvendelse på alle indbyggere i territoriet som helhed uanset race, hudfarve og tro“.

Vi har endvidere bemærket, at det særlige apartheidudvalg atter har bragt ekspertgruppens beretning ind i diskussionen og mindet os om sikkerhedsrådets tilslutning til gruppens hovedkonklusion, som var, at „alle folkene i Sydafrika bør inddrages i rådslagninger og således sættes i stand til at bestemme deres lands fremtid på nationalt plan“.

Omend denne beretning forblev virningsløs i 1964, er det nok værd at erindre, at rådet dengang tillige anmodede generalsekretæren om, „at overveje, hvilken hjælp, FN kunne yde for at lette en sådan rådslagning mellem repræsentanter for alle befolkningselementer i Sydafrika“.

Vi ønsker ikke her at komme nærmere ind på indholdet af en deklARATION som foreslået. Vi mener dog, at den bredest mulige støtte til en sådan deklARATION fra medlemskredsen er den første forudsætning for, at den kan få nogen virkning. Der kan derfor være behov for at se nærmere på visse af modaliteterne.

Vi anser det fortsat for uomgængelig nødvendigt, at alle stater efterkommer opfordringen i sikkerhedsrådets resolutioner til at standse salg og forsendelse til Sydafrika af våben, alle former for ammunition og militære køretøjer samt af udstyr og materiel til fremstilling og vedligeholdelse af våben og ammunition. Danmark har for sit vedkommende til stadighed rettet sig efter disse sikkerhedsrådsresolutioner og vi henstiller indtrængende, at embargoen håndhæves effektivt af alle.

Hvad angår det videre spørgsmål om

økonomiske foranstaltninger, som også behandles i beretningen fra det særlige apartheidudvalg, er den danske regerings standpunkt velkendt og forbliver uforandret.

Den danske delegation er overbevist om, at humanitær bistand til ofrene for apartheid udgør et nødvendigt supplement til politisk handling. Vi har til stadighed aktivt støttet bestræbelserne på dette område. I anledning af den internationale dag for afskaffelse af racediskrimination, der højtidelig holdtes den 21. marts 1971, ydede vi bidrag på 66.795 dollars til FN's forvaltningsfond for Sydafrika og 100.000 dollars til FN's undervisnings- og uddannelsesprogram for det sydlige Afrika. Herudover har vi ydet bidrag på 200.000 dollars til ofrene for undertrykkelse af de afrikanske folk i det sydlige Afrika, 100.000 dollars til International University Exchange Fund og 90.000 dollars til World University Service. Vi er dybt bekymret over de elendige kår, som de undertrykte og forfulgte folk lever under, og vi anser det for en ganske naturlig pligt at yde betydelige årlige bidrag til disse programmer. Vi håber oprigtigt, at et større antal medlemslande vil yde væsentlige bidrag, således at den brede solidaritetsfølelse over for de sydafrikanske folk kan omsættes i praktisk handling.

Til slut vil jeg gerne sige, at vi er fuldt ud klar over, at sådanne bidrag aldrig vil afhjælpe de uværdige kår og den elendighed, ethvert apartheid-system indebærer. Og de vil heller ikke befri os for vor pligt til ikke at spare nogen anstrengelse for at finde en løsning på de grundlæggende problemer, nemlig at befri verden for racediskriminationens forbandelse. Det er vor faste overbevisning, at en løsning må findes ved fredelige midler. Vi må ikke opgive at forsøge på at overtale den sydafrikanske regering til at rette sine bestræbelser mod skabelsen af et demokratisk, ikke-raciel samfund med frihed og lige rettigheder for alle borgere. Den danske regering har med dette mål for øje altid været rede til at overveje ethvert realistisk forslag om skridt, FN ville kunne tage inden for pagtens rammer.